هفته نامهٔ

وآنان که در راه ما با جان ومال جهادکرنند محققاً آنان رابه راه خویش
هدایت می کنیم و همیشه خدا یار نیکو کاران است
قرآن کریم

مجاهد

ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان

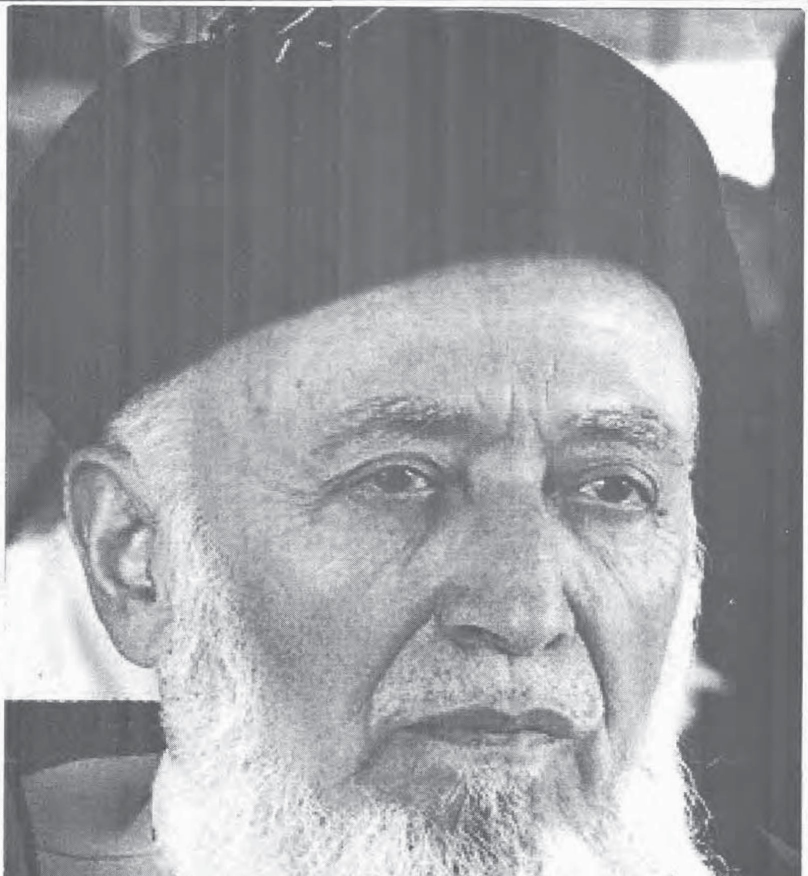

توصیهٔ من به شما این است که همه هوشیار باشیم، راه غلبه بر دشمن، وحدت و یکپارچگی و اعتقاد به این که راه ما راه برحق است، می باشد.

از فرموده های شهید صلح استاد ربانی

دور ششم – سال دهم – شمارهٔ بیست و پنجم ۱۶میزان ۱۳۹۰ ۱۰ ذوالقعده ۱۴۳۲ - 8 October 2011

صلاح الدین ربانی طی همایشی به حیث سرپرست جمعیت اسلامی افغانستان معرفی شد

همایش تعیین سرپرست رهبری جمعیت اسلامی افغانستان به روز سه شنبه ۱۲ میزان در کابل برگزار گردید. در این همایش بیش از یک هزار نفر از اعضای برجستهٔ این حزب، به شمول شخصیت های مهم سیاسی، مانند محمد یونس قانونی رئیس پشین مجلس نمایندگان، محمد اسماعیل خان سرپرست وزارت انرژی و آب، عطاء محمد نور والی ولایت بلخ، احمد ضیاء مسعود معاون پیشین ریاست جمهوری، سید نورالله عماد، آمنه افضلی وزیر کار و امور اجتماعی، مسعود خلیلی سفیر افغانستان در ، به منظور تعیین سرپرست رهبری جمعیت اسلامی گردهم آمده بودند.

همایش با تلاوت آیاتی متبرکه، ساعت ۱۰ بجه قبل از ظهر آغاز یافت و سپس محمد نسیم فقیری منشی جمعیت اسلامی، متنی را که از سوی دارالانشاء آماده شده بود به خوانش گرفت.

آقای فقیری گفت: حزب جمعیت اسلامی افغانستان به مثابهٔ یک جریان همه شمول، ریشه در تاریخ و فرهنگ این سرزمین دارد و در سخت ترین شرایط در دفاع از استقلال و تمامیت ارضی کشور قربانی های زیادی را تقدیم نموده است که بارزترین آن از دست دادن رهبر شهید در راه تأمین منافع ملی افغانستان است.

او در جریان سخنرانی تصریح کرد که به منظور ادامهٔ رسالت تاریخی، اعضای شورای رهبری توافق نموده اند که صلاح الدین ربانی، پسر ارشد رهبر شهید را الی برگزاری کنگره سراسری این حزب به حیث سرپرست، طی نشست امروزی معرفی نمایند.

پس از آن، صلاح الدین ربانی سرپرست جمعیت اسلامی افغانستان به جایگاه دعوت شد و به سخنرانی پرداخت. آقای ربانی به زوایای مختلف حیات سیاسی حزب که سرپرستی آن را تازه به عهده گرفته بود روشنی انداخت.

آقای ربانی ضمن اشاره به دستآورد های جمعیت اسلامی طی بیش از سه دهه، تصریح کرد که رسالت ها و مسوولیت های جمعیت اسلامی افغانستان در پیوند با مصالح ملی، با شهادت رهبر فقید پایان نیافته است، بلکه " باید از سر رویید" و در این راه با قامت استوار و ارادهٔ خلل ناپذیر به پیش رفت.

انتظار می رفت که برخی از شخصیت های حاضر در همایش به سخنرانی بپردازند، اما به دلایل که گفته شد از قبل روی آن به توافق رسیده بودند، هیچ کدام تمایل برای اظهار نظر در جلسه را نداشتند.

شخصیت های مطرح حزب جمعیت که عمری را به عنوان اعضای فعال این حزب کار کرده اند، از تعیین شدن آقای صلاح الدین ربانی به حیث سرپرست در گفتگوهای فردی با رسانه ها حمایت نمودند.

انتخاب رهبری حزب جمعیت اسلامی به کنگره محول شده است. انتظار می رود که در آیندهٔ نزدیک کنگره ملی برای انتخاب رهبر تدویر یابد و از طریق یک روند دموکراتیک رهبر جمعیت اسلامی انتخاب شود.

جمعیت اسلامی افغانستان به رهبری استاد شهید، یکی از احزاب پرطرفدار در کشور بود که طی سی و سه سال گذشته نقش عمده را در تحولات سیاسی کشور بازی نموده است

جمعیت اسلامی افغانستان چهره های مهم سیاسی و نظامی را به خانوادهٔ افغانستان تقدیم نمود که می توان از قهرمان ملی کشور شهید احمد شاه مسعود نام برد.

نام جمعیت اسلامی افغانستان با واژهٔ جهاد و مقاومت گره خورده و در این راه شهدای زیادی را به پیشگاه خداوند (ج) و ملت شهید پرور افغانستان تقدیم نموده است که در روز های پسین رهبر فرزانه نیز به کاروان شهداء پیوست.

قابل یاد آوری است که متن کامل سخرانی سرپرست و منشی جمعیت اسلامی افغانستان در همین شماره در صفحه های۲ و ۳ به نشر رسیده است.

مجاهد

ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان

مؤسس: استاد برهان الدین ربانی

سال تأسیس: ۱۳۵۷ خورشیدی

ناشر : دفتر فرهنگی

زیر نظر هیأت تحریر

آدرس: کابل، چوک دهمزنگ به استقامت سرک دارالامان، دست چپه نرسیده به هوتل کابل شاهان

شمارهٔ تلفن: ۰۷۸۸۴۰۸۶۳۵ / ۰۷۷۲۰۳۶۴۱۲

Website: www.mujahedweekly.com

E-mail: Mujahid1357@Yahoo& hotmail .com

سرمقاله

عاملان ترور استاد، ریشه در هرجایی داشته باشد، شناسایی و محاکمه شوند

شهید صلح استاد ربانی بزرگمردی که عمری را در راه آموزش و پرورش، دعوتگری، مبارزه در راه حق، رهبری جهاد و مقاومت، روشنگری جامعه، صلح و آشتی و فرهنگ همزیستی، ثبات و استقرار تلاش و سعی بخرچ داد. فرهنگ انتحار و خشونت را تقبیح و جهت نهادینه شدن فرهنگ صلح و آشتی بجای جنگ و خشونت تأکید کرد.

رئیس شورای عالی صلح، و رهبر جمعیت اسلامی افغانستان، استاد برهان الدین ربانی، با شکوه زیست و در راه مواقف بزرگ، آرمان ها و اهدافش که رضای خداوند و خواست مردم افغانستان بود، شهید شد. استاد شهید، باری در سخنرانی هایش گفته بود: « شهداء را خداوند خودش انتخاب می کند.» انتخاب خداوند بود بزرگترین رهبر خیر اندیش جهان اسلام به لقاءالله پیوست.

شخص قاتل و جانی را که در دستارش مواد انفجاری جاسازی شده بود، به این گمان که سفیر صلح و آشتی است، به حضور پذیرفت، به پیشوازش شتافت، بغل باز کرد تا به آغوش بگیرد و با او محبت نماید و پیامش را بگیرد. اما این جغد سیاه حامل مواد انفجاری (انتحار کننده) با بی رحمی تمام، خود را منفجر کرد، رهبر بزرگ دلسوز و کسی که خواست اش، صلح و آشتی، زیست باهمی و اخوت و برادری بود، به شهادت رسانید.

عظمت و بزرگی مردان بزرگ را بعد از مرگ شان می توان به چشم سر دید. دیدیم که زن و مرد و پیر و بُرنای کشور به ماتم نشستند، عزا دار بودند، با وجود نگرانی های امنیتی، تپهٔ وزیر محمد اکبرخان شاهد تجمع جمع بزرگی از هموطنان ما بود که حضور بهم رسانیدند و در تشییع جنازهٔ استاد بزرگوار شرکت کردند، نماز جنازهٔ غائبانه در سراسر کشور خوانده شد و اتحاف دعا به روح شهید صلح نثار گردید که کمتر سابقه دارد.

راهپیمای هایی در نکوهش حادثهٔ ترور استاد برپا شد، پیام هایی تسلیت از سران برخی کشورهای جهان، سازمان های سیاسی، نهادهای اجتماعی، داخل و خارج کشور مواصلت کرد که همه سوگواری و همدردی شان را در این حادثهٔ جانگداز ابراز داشتند. نبود شخصیتی عالم و مجاهد و سیاستمدار آگاه و خِردمند (استاد ربانی) را ضایعهٔ کلان به افغانستان و مردم آن و جهان اسلام خواندند.

در نشست عمومی مجلس نمایندگان، سران نیروهای دفاعی و امنیتی کشور مدعی بودند که پاکستان مسوول به شهادت رسانیدن رئیس شورای عالی صلح بوده و در کویتهٔ پاکستان این توطیه برنامه ریزی شده بود. به گفتهٔ آنان اسناد و شواهد را به سفارت پاکستان در افغانستان سپرده اند و قرار است هیأتی جهت رسانیدن این اسناد و در جریان قرار دادن موضوع به طرف پاکستان، عازم آن کشور گردند. رئیس جمهور کرزی نیز در حالی که مسوولیت ترور استاد را به پاکستان می اندازد، گفته است در صورتی که پاکستان همکاری نکند، پروندهٔ ترور استاد شهید را به سازمان ملل متحد می سپارد.

جمعیت اسلامی افغانستان یک بار دیگر از دولت جداً می خواهد، تا عاملان ترور رهبر شهید (استاد ربانی) را پیگیری و جلو کشتارهای زنجیره ای را که در این اواخر به طور مرموز، جان شخصیت های مطرح و فرماندهان جهاد و مقاومت را می گیرد، افشاء و به جزای اعمال شان برساند.

این حادثهٔ مهم که به شهادت، شهید راه صلح و رهبر جهاد و مقاومت انجامید، ریشه در هر جایی که داشته باشد، بر دولت است، تا به قضیه رسیدگی نماید. درغیر آن با ادامهٔ چنین وضعیت ناگوار و به درازا کشیدن موضوع، برای مردم افغانستان قابل قبول نبوده، پی آمد غیر منتظره را در پیش خواهد داشت.

د افغانستان د اسلامي جمعیت د دارالانشاء رئیس د وینا متن

د مشرتابه د ځاي ناستي په غونده کې

د ۱۳۹۰ د تله ۱۲ مه -کابل

الحمد لله رب العالمين و الصلاة و السلام علی سید المرسلین و علی آله و اصحابه اجمعین.

اما بعد:

د افغانستان د اسلامی جمعیت ټول غړي او په دنیا کی د ټولو اسلامی خوزښتنو غړی او د ریښتنی سولی پلویان، ولسونه او حکومتونه د شهید استاد ربانی په شهادت خواشینی دی. خو د لوی الله له خوا شهید استاد ته د شهادت لوړه مرتبه په نصیب شوه او دا مرتبه د شهید لپاره او هم زمونږ لپاره له ویاړه ډکه ده.

د افغانستان اسلامی جمعیت له ټولو هغو خلکونه چی د استاد د شهادت په مناسبت په بیلابیلو برخوکی زیارګاللی او هغو کسانوته چی د نړی په هرګوټ کی یی زمونږ سره په غم کی شریك شوی، د زړه له کومی نه مننه کویی. همدارنګه د افغانستان د اسلامی جمهوریت له دولت هم ډیره مننه کوي چی د تدفین او دعا په مراسمو کی په پوره اخلاص سره ولاړۇ.

مونږ یو ځل بیا او په تکرار سره له دولت نه په کلکه غوښتنه کوو چی د شهید استاد د شهادت موضوع په جدی توګه و څیړی او حقایق خلکوته اعلان کړی.

ګرانو خویندو او وړونو!

په تیرو څولسیزوکی د افغانستان د اسلامی جمعیت فعالیتونو ته ټول متوجه دي. د افغانستان په تاریخ کی او په تیره بیا د دیموکراسی له لسیزی نه ترننه، په سیاسی تحولاتوکی د جمعیت ونډه ټولوته معلومه ده.

د افغانستان اسلامی جمعیت د شهید استاد په مشرئ د اروابناد سید جمال الدین افغانی د عقیدتی او سیاسی مبارزي د لیکي لاروی دی.

شهید استاد ربانی د شهید پوهاند غلام محمد نیازی دوخت د شرعیاتو د پوهنځی رییس، اروابناد پوهاند سید محمد موسی توانا ، استاد سیاف او نورو استادانو او همدارنګه په ځوانانو او محصلینوکی د اروابناد عبدالرحیم نیازی، شهید انجینر حبیب الرحمن، شهید داکتر محمد عمر، شهید مولوی حبیب الرحمن، شهید انجینر سیف الدین نصرتیار، شهید غلام ربانی عطیش، ښاغلی ګلبدین حکمتیار او د زرګونو محصلینو په ملګرتیا ددی ستر خوځښت، مشری په غاړه واخیسته او د اسلامی جمعیت د لومړی رهبر په حیث وټاکل شو. اوهمدارنګه استاد سیاف د جمعیت معاون او انجینر حبیب الرحمن منشی دنده په غاړه واخیسته.

شهید استاد د فکری او فرهنګی مبارزی داعی ۇ، اوتل یی کوشش کاوه چی اسلامی مبارزه له خپل اصلی خط نه بهرنشی او مونږ دیته مجبور نشو چی وسله والی مبارزی ته مخه کړو.

په دی هیواد کی له کودتائی رژیمونو سره د شهید استاد او د هغه د لارویانو مخالفت او بیا د سره پوځ له راتګ سره د وخت د شوروی اتحاد سره سیاسی او نظامی مبارزه د شهید استاد او ټولو مجاهدینو لپاره له ویاړه ډك تاریخ دی.

په ۱۳۷۱ ه ش کی د ټولو جهادی تنظیمونو په اتفاق سره اسلامی دولت جوړ شو او بالاخره د حل و عقد شوری د پریکړی پر اساس، پروفیسور ربانی جمهور رییس وټاکل شو.

د پروفیسور ربانی تر مشرتابه لاندی په کابل کی یو سیاسی بندی هم نه ۇ. چی دا د جهاد د مشرانو له خوا ټولوته د عمومی بخښنی اعلان شوی و.

مطبوعاتو په آزادانه توګه فعالیتونه درلودل. ښځو او نجونو لپاره د مکتب او دفتر دروازی پرانیستی وی. له طالبانو سره او همدارنګه حکمتیار سره د سولی خبری وشوی او شهید استاد د مسئلی د حل لپاره، حکمتیار ته د سولی وړاندیز وکړ.

له پرله پسې جنګونو څخه د ډډې په هیله، شهید استاد او د صدراعظم یې، کابل په ۱۳۷۵ کال د تلی په پنځمه پریښوده، ځینی ولایتونه اوهمدارنګه په ملګرو ملتونوکی د افغانستان د غړیتوب څوکی ددی دولت په واك کی وه.

په ۱۳۸۰ ه ش کال کی د ملګرو ملتونو په غوښتنه دبن پریکړی وشوی او شهید استاد سره لدې نه چی ډیری نیوکی لرلی، خوبیایی هم ومنلي او د افغانستان په تاریخ کی د لومړئ ځل لپاره د واك لیږدول په سوله ایزه توګه تر سره شو او له هغه نه وروسته تر شهادته ، د موافق او مخالف په حیث د اساسی قانون له روحیی سره سم د دولت ترڅنګ ولاړۇ او په ټولو ټاکنو کی یی ګډون درلود.

شهید استاد د 1389 په جوزا کی د سولی د عالی شورا د ریاست دنده و منله او ددی ملی، دینی دندي په ترڅ کي شهید کړای شو. او د افغانستان د اسلامی جمهوریت محترم جمهور رییس د سولی د شهید په نوم ونوماوه.

ګرانوخویندو او ورونو!

ټول خبر دی چی د شهید استاد د ژوند په ورستیو شپو او ورځو کی د اسلامی جمعیت د کنګری جوړولو لپاره کار په شدت روان ۇ.

شهید استاد یوسل اویو کسیز تدارکاتی کمیسیون، منظور او په ثور میاشتی کې د انترکانتنینتل به هوتل کی د شهید استاد په حضور کی اعلان شو.

که څه هم د استاد شهادت ټولوته ستره غمیزه ده خو د افغانستان د اسلامی جمعیت ټول تشکیلات د شهید استاد په قلم او امضا مزین شوی چی دجمعیت په دارالانشا کی شته.

د استاد هیله داوه چی د تلی د میاشتی له ۲۵ نه د تلی د میاشتی تر پایه پوری عمومی غونډه دایره شی او اوس هم هوډ لرو چی په نژدی راتلونکی کی کنګره جوړه شی.

اوس د جمعیت اداری هیئات د اسلامی جمعیت له اعلانیدونکی سرپرست له لارښونو سره د کنګری تر پایه کار کوی.

په کنګره کی ټول تشکیلات د جمعیت د اساسنامی له اصولو سره سهم په انتخابی بڼه جوړیږی او دا د شهید استاد هیله وه.

د افغانستان د اسلامی جمعیت دشهید مشر پوهاند ربانی د ځای ناستی په هکله دافغانستان په اسلامی جمعیت کی د مشرتابه د مؤقتی شورا د غړو له خوا د اسلامی جمعیت له نورو مهمو او اغیزمنو شخصیتونو و سره له سلا او مشوری نه وروسته ، دی نتیجی ته ورسیدل چی د شهید استاد مشرځوی ښاغلی صلاح الدین ربانی ته د اسلامی جمعیت د سرپرستی دنده وسپارل شی ، ښاغلی صلاح الدین ربانی به د افغانستان د اسلامی جمعیت له عمومی غونډی یا کنګری تر پایه د افغانستان د اسلامی جمعیت سرپرست وي.

په دی توګه د اسلامی جمعیت متفقه پریکړه د مهمو او مخورو شخصیتونه په حضور کی اعلانیږی.

مونږ د لوی الله له دربار څخه د ښاغلی صلاح الدین ربانی ته په اړوند چارو کی د بریا دعا کوو.

والسلام

صلاح الدین ربانی سرپرست جمعیت اسلامی افغانستان در همایش معرفی سرپرست رهبری جمعیت اسلامی:

از همه اندیشمندان و اعضای جمعیت تقاضا دارم تا صفوف شان را بیشتر از پیش فشرده کنند

نحمده و نصلی علی رسوله الکریم

درود و سلام بر روان پاک همه شهیدان راه عزت و آزادی و استقلال کشورمان و در پیشاپیش آنان رهبر جهاد و مقاومت مردم افغانستان شهید استاد برهان الدین ربانی.

مهمانان عزیز، بزرگان و فرماندهان جهاد و مقاومت، اعضای شورای محترم رهبری و اعضای جمعیت اسلامی افغانستان، خواهران و برادران.

السلام علیکم و رحمت الله و برکاته

شهادت جانگذار پدر شهیدم در عرصه های گوناگون حیات سیاسی اجتماعی افغانستان خلای جبران ناپذیری را به بار آورده است که به زودی نمی توان جای خالی آن را پر کرد.

یکی از این خلاهای بزرگ که شهادت ایشان به بار آورده، این است که شهادت نا بهنگام شان موضوع عمده و اساسی را در سطح رهبری جمعیت اسلامی افغانستان ایجاد نموده است که خوشبختانه شورای موقت رهبری و اعضای جمعیت اسلامی افغانستان برپایهٔ سنت اسلامی، از همان روز های نخست شهادت جناب استاد به این امر مهم ملتفت بودند.

هر چند در میان اعضای جمعیت اسلامی افغانستان دست پروردگان مکتب فکری رهبر شهید کسانی وجود دارند که بی تردید شایستگی تصدی این امر خطیر را دارند، اما از همان لحظهٔ نخست فاجعهٔ شهادت استاد از سوی اعضای جمعیت از گوشه و کنار کشور، از خارج و داخل، از سوی علمآ، روشنفکران و فرماندهان جهاد و مقاومت و به ویژه از سوی اعضای شورای رهبری موقت جمعیت اسلامی افغانستان تحت فشار قرار گرفتم تا رسالت مهم و خطیر سرپرستی رهبری جمعیت را الی برگزاری مجمع عمومی جمعیت به دوش گیرم.

بنده به این تقاضای اصرار آمیز شان برای حفظ وحدت و یکپارچگی جمعیت لبیک گفتم. درحالی که از اعتماد فرد فرد شما و از اعتماد آنانی که تلاش کردند تا من متقبل این امر شوم اظهار شکران و سپاس می نمایم، از مسوولیتم در اقبال این امانت آگاهم، از خداوند منان می خواهم که پیوسته مرا در جهت تحقق آرمان های بزرگ شهدأ و پیمودن راه و رسم پدرم، رهبر شهیدمان که راه و رسم جمعیت اسلامی افغانستان است یاری کند و از همه برادران و خواهران در جمعیت اسلامی افغانستان می خواهم که مرا در انجام این رسالت بزرگ یاری و همکاری نمایند.

جمعیت اسلامی افغانستان بیش از نیم قرن در حیات سیاسی ملت قهرمان و سرفراز افغانستان نقشی فراموش ناشدنی بازی کرده است. طی این نیم قرن سازنده بسیاری از تحولات بزرگ این کشور بوده است و یا نقشی بزرگ در آن ایفا نموده است.

جمعیت اسلامی افغانستان از آغاز فعالیت هایش در جهت تحقق حقوق و آزادی های افراد ملت و زدودن استبداد و تأمین استقلال و تمامیت ارضی کشور عزت و کرامت و رفاه و سعادت مردم در پرتو تعالیم و ارزش های والای اسلام تلاش ورزیده است و در دو نبرد عظیم آزادی خواهی در جهاد برضد سلطهٔ استعمار اتحاد شوروی سابق و در مقاومت بر ضد تروریزم بین المللی علمبردار مبارزه و پیکار بوده است در این راه جمعیت قربانیانی بی شمار تقدیم کرده و خسارات بزرگ را متحمل شده است. در دوران استبداد رژیم داوودخان شماری از رهبران جمعیت به جرم آزادیخواهی و استبداد ستیزی به شهادت رسیدند و شماری روانهٔ زندان شدند، در دوران رژیم کمونستی و اشغال افغانستان توسط نیروهای اشغالگر اتحاد شوروی سابق، میزان قربانی ها بالا رفت، تعداد بی شماری از اعضای جمعیت اسلامی در کنار ملت آزادهٔ افغانستان در راه دفاع از آزادی و استقلال کشور جام شهادت نوشیدند.

در آغاز سلطهٔ رژیم کمونستی، استاد غلام محمد نیازی بنیانگذار نهضت اسلامی با بیش از صد تن از رهبران جمعیت اسلامی که همه دارندگان تحصیلات عالی و کادرهای مهم کشور بودند به شهادت رسانیده شدند.

ملت مجاهد افغانستان به رهبری جمعیت اسلامی در دوران جنگ سرد با مبارزات و قربانی های بزرگ، جهان را از کابوس بیم و وحشت کمونیسم نجات داد و در دوران مبارزه بر ضد تروریزم یکبار دیگر در خط مقدم جبههٔ دفاع از صلح و امنیت منطقه و جهان قرار گرفت و در این راه متحمل زیان هایی فراوانی شد و حتی چند روز قبل رهبر فرزانهٔ خود را نیز در این راه به شهادت داد.

جمعیت اسلامی افغانستان اسلام را دین اعتدال و امت اسلامی را امت وسط و عدالتمدار می داند و نه تنها اسلام را برای ملت افغانستان و مسلمانان عامل سعادت و فلاح می شمارد، بلکه آنرا مایهٔ مهر و رحمت و محبت برای همهٔ جهانیان می داند. و قرآنکریم مسلمانان را داعیان به خیر و نیکویی برای بشریت و باز دارندگان از منکر و ناپسندی می شمارد، و در گفتگو در مجادلات دینی به گزینش حکمت و موعظهٔ حسنه فرا می خواند.

این ارزش های ماندگار دینی ما در اندیشه ها و رفتار رهبر شهید مان در رابطه با قضایای ملی و بین المللی به روش سیاسی جمعیت اسلامی تبدیل شده است.

افغانستان در دوران اقتدار سیاسی جمعیت هیچ زندانی سیاسی نداشت این بزرگترین نمونه از تساهل و تحمل جمعیت در برابر دیگران است. اقتدار سیاسی جمعیت پس از ۱۴ سال مبارزهٔ مسلحانه و دادن قربانی های بی حد و حصر شکل گرفته بود، در تاریخ مبارزات ضد استعماری و آزادیخواهی جهان نظیر ندارد.

جمعیت در عرصهٔ روابط بین الملل با پافشاری بر اصل منافع همواره به همگرایی منطقه ای برپایهٔ مشترکات دینی و فرهنگی و تاریخی تأکید ورزیده و باسایر کشورهای جهان بر مبنای برادری انسانی و تبادل منافع، خواهان همکاری و تعاون همگانی برای تأمین صلح و امنیت جهانی بوده است.

جمعیت در درون خود همواره تأکید بر اصل شورا داشته و از اندیشه و منش استبدادی پرهیز کرده است. در جمعیت در حیات رهبر شهیدش، هیچ کس به جرم انتقاد و اعتراض توبیخ نشده است چه رسد به مجازات.

یکی از مظاهر شورا در جمعیت اسلامی افغانستان بر پایهٔ اساسنامهٔ آن، برگزاری مجمع عمومی برای طرح برنامه ها و استراتیژی ها و زیرساخت های سیاسی این سازمان است که با مشارکت کادرهای آن سامان یابد. خوشبختانه در حیات رهبر شهیدمان کمیسیونی متشکل از یکصدویک (۱۰۱) نفر از اعضای جمعیت اسلامی افغانستان موظف شده اند تا مجمع عمومی سازمان را برگزار کنند. قرار بود مجمع عمومی تا اواخر ماه میزان سال جاری برگزار شود، که متأسفانه با وقوع شهادت استاد شهید، این کار به تأخیر افتاد. ما امیدوار هستیم که کمیسیون موظف، این کار مهم را در فرصت ممکنه به انجام برساند.

جمعیت مظهر عینی وحدت ملی در افغانستان تلقی می شود؛ همه اقوام افغانستان در جمعیت از بدو تأسیس تاکنون، خویشتن را یافته اند، جمعیت تبعیض و تمایز قومی را مخالف عقیده و ایمان اسلامی خویش می داند، و با پذیرفتن هویت های قومی بر برادری و وحدت ملی همهٔ ساکنان این سرزمین تاکید می ورزد، و تفاوت میان اقوام را مایهٔ تعارف و تعاون در بین افراد جامعه می شمارد.

جمعیت همیشه بر نقش سازندهٔ جوانان در جامعه تاکید کرده است و اهمیت حضور جوانان در جامعه و در فعالیت های جمعیت چیزی است که همواره رهبر شهیدمان بر آن پافشاری داشته اند.

زنان نیز در دید جمعیت و بینش رهبر شهید آن از اهمیت فراوان برخوردار بوده اند. جمعیت زنان را نیمهٔ پیکر جامعه می داند و برای آنان حضور فعال و باکرامت انسانی در جامعه می خواهد.

اینها فراز هایی از دیدگاه های ما را در جمعیت اسلامی افغانستان در بارهٔ قضایا و مسایل مهم و بین المللی تشکیل می دهد.

دشمنان افغانستان، جمعیت اسلامی را مانع بزرگ بر سر راه اهداف شوم شان می دانند، لهذا می بینیم که از هر طرف تیرهای خود را به سوی رجال و رهبران آن نشانه گرفته اند.

دشمنان از به شهادت رسانیدن رهبر بزرگ آن که مظهر تساهل و صلح و آشتی و اعتدال بود دریغ نورزیدند، بناءً **از همهٔ اندیشمندان جمعیت و فرماندهان جمعیت و اعضای جمعیت تقاضا دارم که صفوف خودشان را بیشتر از پیش مستحکم و فشرده کنند و سدی در برابر توطئه های دشمنان در دفاع از منافع و حاکمیت ملی سازند.** چنانکه رهبر شهیدمان در یکی از سخنرانی های شان به این مناسبت می فرمایند: "توصیهٔ من به شما این است که همه هوشیار باشیم، و بدانیم که راه غلبه بر دشمن، وحدت و یکپارچگی و اعتقاد به اینکه راه ما راه بر حق است، می باشد."

بسیار بجا می دانم که تأکید کنم **در تمامی مسایل مربوط به حیات سیاسی و اجتماعی مطابق ارزش های مرامنامه و اساسنامه جمعیت با مشورت با هیأت رهبری جمعیت عمل خواهم کرد و باتعالیم و آموزه های رهبر شهیدمان، متعهد خواهم ماند.**

تقاضای ما از دولت افغانستان اینست که در مورد ترور رهبر شهید توجه جدی نموده تاعاملین شهادت رهبر بزرگ شناسایی شود و همچنان از ملل متحد خواهانیم تادر روند پیگیری عاملین ترور استاد شهید با مردم افغانستان همکاری نماید.

در آخر یک بار دیگر از شورای رهبری جمعیت اسلامی افغانستان و از همهٔ برادران و خواهران در جمعیت،که بر من اعتماد کردند و من را بر این مهم گماشتند اظهار سپاس می کنم و از آنان می خواهم که برایم از خداوند عزوجل طلب توفیق کنند، و نیز از خداوند تبارک و تعالی می خواهم که درجهٔ همه شهیدان به ویژه رهبران شهیدمان را عالی و ما را توفیق دهد تا راه آنان را که راه آزادی و استقلال و کرامت و سرفرازی ملت بزرگ افغانستان است ادامه دهیم.

و ماذالک علی الله بعزیز

والسلام علیکم و رحمه الله و برکاته

ای همه خون در رگ های قلم

گل با تو صفا ورنگ وبو می گیرد
از داغ تو ماهتاب رو می گیرد
هنگام غروب در مصلای شفق
ازخون توخورشید وضو می گیرد

تو "پیر" و"مراد" و"مرشد" و"شمس" و"شمع" مان! تو، سوخته ای که تاریخت هم عمرنوح است وخود با آدم به دنیا آمده ای وبه شهادت زندگیت دراولین سرکوب انسان- هابیل- حضور داشتی وبا تمام بردگان تازیانه خوردی،سنگ کشیدی وبا خون و زخم ودرد خویش برسنگ کاخ هایی که براستخوان نازک فرزندانت بالا می رفت، پردهٔ ناپیدایی ازخون کشیدی،تا درنگاه آیندگانت،سرخ چکه کنی ونگذاری که خونبهای سنگ وسنگین وبرهم ایستاده مان را فراموش کنیم.

تویی که آموختیمان که درمظلومیت گستردهٔ مکتبمان تنها وغریبانه زیستن را بیاموزیم. تنها باشیم ومیان جمع،با همه باشیم وبی همه،ودرخط روشن [اسلامیت] ودرامتداد راه [پیامبر] رها شده از"خود" دراندیشهٔ مکتب باشیم ونگران خلق وامتی که مفهومی ازمفاهیم ملموس خالق است!

...وتویی که ما [رها] شدگان غریب را گردآوردی بزرگ ترین درس "هستی" را تاتمامت "هستیت" آموختیمان وباچشمان فروخزیده درپردهٔ پلک ها وبه کمین نشسته، برای شکارخطوط گمشده درابهام، ورنگهای شگفت فرو خفته درعمق بی رنگی ها وفریاد های پنهان درسکوت ذره ها...

وبا صدایی که همیشه درفراسوی آنچه می گفت، سروشی را به گوش نشسته بود، وبا دست هایی که با حرکت وبازی آرام وساکتشان، پنداشتی "مرگ" راچونان پروانهٔ رامی درمشت دارد وخیره دربالهای نازک وترد پرخط ورنگش به "مرگ" می اندیشد که آرام وگرفتار اوست،نه اویی که چون خیل خیل مدعیان،غرقه درحول حایل "مرگ" باشد.وبا لبخند فروپیچیده درغم غریبی...یادمان دادی که بیش ازصدا ها، "سکوت" بشنویم،بیش ازرنگ ها دربیرنگی خیره شویم وبیرون ازخط وسطح وحجم وزاویه،گمشده مان را جستجوکنیم وآن"صدای صداها" را نه از"دهان" و"صدا" که ازسکوت ونگاه بگیریم.

وچنین شد که وقتی"امید" مظلومم صدای شکستن ومرگ شنید،خطی درد برذهنم دوید...؛ دیدم که دارم سیاه می شوم. دیدم که دارم "تو" را درخود دود می کنم...این شدکه چونان رنجدیدگان وزحمتکشان مکزیکی،که جسد سوراخ سوراخ نجات دهندهٔشان ،زاپاتا، را درمیدان شهردیدند،به جای اینکه ازچشم های فروبسته ،لب های خشکیده وجسد خونین وخاموشش، به "مرگ" و"پایان" برسند و"تمام شدن" را باورکنند ودرپیلهٔ یأسشان بخوانند وبمیرند،به بلندای کوه سرمی کشند واسب" قهرمان" را باپرچم یالهای بلندی که درباد پریشان می شود،می بینند واز دشمنی که می خواهد سدعظیم "امید" را بشکند وروح بزرگ جمع را درقالب حقیرفرد وفردیت به بند کشد روی برمی تابند و"زاپاتا"ی تکثیرشده را با خود می رهانند.

...این شد که مرگت را باورنکردم وهرگزباورنمی کنم . واین نه ازآن بی باوری هایی است که به درد مرثیه خواندن وشعاردادن می خورد.

ما فرزندان کوچک وبزرگ تو، بدون هیچ ادعایی درادامهٔراه توایم نه "...راهت ادامه دارد " نه" می کشیم،می کشیم آنکه تورا ..." را فریاد می کشیدیم ومی کشیم ونه هیچ شعار دیگری را،چرا که توخود چنان به راهمان آوردی که راه شویم وبا از"خود" گذشتن،گذرگاه رهروان جوانی باشیم که باید برما بگذرند وبه آن جوهر پاک هستی،راه بکشایند وراه یابند.

ما درخط روشن وسرخ مکتبمان این واقعیت وحقیقت را لمس کرده بودیم که نبرد رهایی وبراستی رهاننده،میدانی جزخانه مان ندارد و"مرگ" و" زندگی" درامنیت خانه است که فرود می آید. چنین است که " قرآن" و پیامبر وهمه رهبران و رهروان صدیق... هشدارمان می دهند وازجهاد اکبرمی گویند.

تو، یاد مان دادی که بیرون ازدیوار ودیوارهای قالب وغالب، به سوی حقیقت های ناگفته ونانوشته راه بکشاییم وتاریخ را وجغرافیا را وانسان را به زیرسوال بکشیم.

وچنین کردی وچنین کردیم که برادرمالک را دربلندای حاکمیت وپنهانگاه جنایت صخره به دست، تبرسر"هابیل" خفته دیدیم ودرامتداد خط سرخ خون اولین شهید، واولین برادرکشی تاریخ به برادرکشی های دیگررسیدیم.

تو رویین تن شده بودی ودشمن یک دم بی اندیشهٔ مرگ تونبود وبی آرزوی نابودی تو نمی توانست نفس بکشد، این بود که عوعو سگان اوج گرفت ووسعت یافت ، "آسمان درامواج بال کلاغان سیاه شد" وزوزه های ممتد وپایان ناپذیر گرگان همه جا را انباشت و[گروه] قابیلان بسیج شد وتمامی سلاح هایش را برای خاموش کردن صدای تو وبه فراموشی سپردن نام تو ،به کار گرفت ...، اما تو رویین تن ایستادی وسرود سرخ رهایی را هردم شعله ور ترکردی . توی رویین تن شده در چشمهٔ نباور " نداشتن " و" نخواستن" – چشمه ای که تنها درکویر بی سبزه وپرستاره وازعمق آزادی وایمان وبی نیازی می جوشید- **مرگ را در مشت گرفته بودی و"تن " را فشرده وعصاره،درکف بزرگ " روح" نهاده بودی ودشمن را، در کرسی پوسیدهٔ ناتوانی وترس ونکبت نشانده بودی.**

زمان ومردم زمانه دیدند که هرچه دورتررفتن، نزدیک ترت احساس کردیم وصدای عاشقت را نه تنها ما که جهان شنید،ومی دانیم که تنها صداست که می ماند . اصلا به "زندگی" نرسیده ای که " مرگ" ی که مرگی داشته باشی . اگر بی عشق بمیری تمامی فرصت را باخته ای که عاشق عاشقان جهان دایم هشدارمان می دهد که بی فهم ودریافت زندگی " تن " به خاک نسپاریم و" جان" به مرگ نبخشیم .

" عاشق شو ارنه روزی کارجهان سرآید."

که اگر بی عشق کارجهانت سرآید وفرصتت پایان بگیرد بی آنکه متولد شده باشی به حلقوم همیشه گشادهٔ خاک فروخواهی رفت وآمد و رفتنت جز حرکتی پوچ وعبث و" خود را به رنج افکندن ودیگران را به زحمت انداختن" کاری نخواهد بود.

ای مردانه مردی که درامواج ذهن وقلب وجان جوانان امروز- بی توجه به مکرمکارانی که " خیرالماکرین " را ازیاد برده اند- چونان زندگیت داری،مرگ را زندگی می کنی وزنده وپرخروش ادامه می دهی!

...تو که قصهٔ " آدم" را سرود همیشه مان کردی ورویش را به "آدمیت" مان آموختی، ودرامتداد این رشد وهشدار مان دادی که " هابیل"و " قابیل" را درپهنهٔ نگاهمان نشاندی وهشدار مان دادی که **" هابیل" آدم است وپاسدار بلند خلیفه اللهی ،وزمین مزرعهٔ بزرگ آخرت است وچراگاه پهناور معصومیت های رها در خاک وقرارگاه " هابیل " چوپان وهمهٔ شبانانی که گلهٔ خلق را می چرانند وبی لحظه ای " ماندن" ،"مسافر" و" مهاجر" همیشه اند...**

... وتو با ذره ذره جانی که ایثارکردی وخونی که برصفحهٔ سیاه " بودن" ساکت وساکتمان افشاندی، چشممان را به خونهایی گشودی که از" هابیل" تاخودت- وتا هابیلانی که ازخون درغربت چکیده وبه وطن رسیده ات دارند جوانه می زنند وسربرمی دارند- برسینهٔ این دیواربزرگ چین افشاندی تا سیلاب خون پیامبران وپیامداران،سد را بشکند و" فصل" را "وصل" کند وامکان رویش "آدمیت" را به فرزندان"آدم" بازگرداند.

چنین بود وهست که

"هجرت"و"شهادت" دو اصل نجات دهنده ای می شودکه زندگی همهٔپیامبران توحیدی را معنامی کند و"تو"ی پیامدار وپیام برنده از درفرصت کوتاه یک ماهه ای از بلندای "هجرت" به ملکوت " شهادت" می رساند وتمامی زخم هایت را – که زخم قرن ها وهزاره هاست- التیام می دهد با "مرگ"، بی مرگت می کند:

"...یک شهید!نمی بینی که چه شیرین وچه آرام می میرد؟ برای آنها که به "روزمرگی" خوکرده اندوبا خود ماندگارند،مرگ،فاجعهٔ هولناک وشوم زوال است، گم شدن درنیستی است. اما آنکه آهنگ هجرت ازخویش کرده است،با مرگ آغازهجرت خویش کرده است ،با مرگ آغازمی شود.چه عظیم مردانی که عظمت این فرمان شگفت خداوند را شنیده اندوبدان کارکمربسته اندکه **"بمیرید،پیش ازآنکه بمیرید!"**

وتوکه آن همه ازنفله شدن می ترسیدی:

" آنچه نگرانم کرده است،ناتمام مردن نیست،مردن اگرخوب انجام شود، دیگران کار را تمام خواهند کرد وشاید بهتر،اما ترسم از"نفله شدن" است. با دست دشمن سربه نیست کردن وبه گردن دوست انداختن..."

...آمدند که "نفله" کنند. دورازچشم ما خاموشت کردند ودربرابر چشم ما خواستند تمام ودفنت کنند وهمه امیدهای مارا به چاه ویل نا امیدی بریزند. اما **غافل ازاینکه با اسطورهٔ "ایمان" و"عشق" رو دررویند و" قصهٔ کشتن" خیال باطلی است،خصوصاً که قصه،قصهٔ خداوندی باشد.**

"... تنها تکیه گاهم نقش بازی لطف آن" رفیق اعلی است که مرا با همهٔ ناچیزی، لیاقت ایثار همه چیزم به خلق داده است وبا همهٔ بی کسی،دراین منای زندگی،بران جمرات ثلاثه که ریشه درعمق تاریخ دارند، توفیق بخشیده است،واینک مکراین " اولیای طاغوت" را با مکرباطل السحرخویش به رسوایی خواهد کشیدکه:

ومکروامکرالله والله خیرالماکرین.

د آسمان ستوري ویرنه

دسولې ستوری، وې په څمکه څه ځلاند رباني
ستامفکورې وې روښنايې ددې زمان رباني
ستوري وريجن وه د آسمان لمنې سرې له غمه
لمر ستا د وينو خجالت وه شوو پنهان رباني
په زړونو غم په سترګونم تورې جامې په غاړه
خنجر په زړونو وه خوړلی، لوي افغان رباني
دستا د روح جنازه يوړه ملايکو پورته
عرش ملائکې شوې ميلمه په پاک ايمان رباني
دا لوي مقام په تا پيرزو دپاک الله شوي وه
خو افسوس دا چې ډير شوو پاتي يتيمان رباني
دستا د وينې هر يو څاڅکې به د سولې بڼ شي
پرې به راټول شي د سولې پتنګان رباني
ستا کارنامې د دې نړۍ زرين تاريخ جوړوي
ته وې لاربنود دپاکې لارې د جهان رباني
قلم عاجز دی، چې د ستا لارې بيان کړي ټولې
زړه نه ټوليږي په ليکو او خفګان رباني
قلم به واخلم ستا په ياد به داستانونه ليکم
دخداي نه غواړم چې رسواکړي ستادښمنان رباني
د زړه تسل به په څه وشي رانه لاړه ورکه
دلارې وركوته مشعل وې مهربان رباني
د وفادار د زړه قرار به نور په کوم محل وي
زړه يې سينه کې په افسوس ستا په وجدان رباني

محمد اکرم وفادار

تا از شبم ستاره‌ی من چیده ام تو را
در پرنیانِ خاطره پیچیده ام تو را
باز آ اگر چه کُشته‌ی چشم انتظاریم
بخشیده این دو چشمِ نخشکیده‌ام تورا
از ترسِ اینکه طعمه‌ی پاییز می شوی
روزی هزار مرتبه بوییده ام تو را
مردم غزال و من غزلِ ناب خوانمت
جز با عیارِ ناب نسنجیده‌ام تو را
بیرون زپرده هایِ خیالم هزار بار
پشت حجاب آینه بوسیده‌ام تو را
باز آ تو ای ترانه‌ی زیبایِ خلوتم
اکنون که شورِ عاطفه نامیده‌ام تو را

فراخوان

بیاییم با نوشتن خاطره های دلنشین از رهبرشهید، برغنای تاریخ شکوهمند، آموزه های سودمند و افتخارات ارزشمند جهاد و مقاومت، بیفزاییم

ملکزاد

دو هفته از شهادت جانگداز المناک رهبر فرزانه و عزیزما (پروفیسور برهان الدین ربانی) سپری گردید. بزرگمردی که عاطفه را می شد در هستی او معنی کرد؛ شجاعت را درکلام پرطنین او جویا شد و بزرگواری و بردباری را بی هیچ ابهام، در حرکات و منش های آموزنده اش، به تفسیر نشست...!

آری، رهبرخردمند، یا آن پیشوای فرزانه جهاد و مقاومت و یا آن منادی صلح و امن و آبادی، در این قحط سال مهر و وفا و عطوفت و انسانیت و مردانگی - بی هیچ تردید- نامی بود " همراه برای تنهایان" این سرزمین آغشته به اشک و خون و حرمان، و عبارتی بود "مرهم برای تمامی جراحات دل های مجروح و خونچکان"، و- درعالم اسباب - " اسمی بود " نجات برای کلیه دربند ماندگان"، و در کنار آن " اسمی بود " داد، برای همهٔ بیداد خستگان و ستمدیدگان" و در یک کلام، نامی بود "رهبر، برای تمامی ره جویان...."

علم و حلم او، شفقت و رفاقت او، صداقت و لیاقت او، همت و شجاعت او، نیروی جاذبه و عاطفهٔ او، تدبیر بلند و سیاست های قاطع و موفقانهٔ او، و کلیه سجایای عالی و برگزیده اش آینه ای از معانی پربار و مفاهیم عمیقی در ارتباط به شخصیت والای آن والای آن قاید سرافراز و رایتدار واقعی آزادی دارا می باشد که کتاب ها را می توان درحول هرکدام آن نگاشت، که باید نگاشت و حاصل اندیشهٔ خویش را بر دیگران عرضه داشت تا بدانند او بزرگ بوده و بزرگ می اندیشیده و اندیشهٔ تابناکش چون آفتاب می درخشیده...؛ هرگاه او در چنگ اندیشهٔ تنگ و تاریکی اسیر می بود، چگونه می توانست رهبری قابل قبول و محبوب برای همهٔ اقوام و قبایل و ملیت های ساکن در این سرزمین باشد و سیطرهٔ اراده و سیادت خواسته های برحق و خدا خواهانه اش را ازشمال تاجنوب و از شرق تاغرب این خطه بگستراند و طلسم قومگرایی و طایفه خواهی و تبارجویی و سایر مظاهر و پدیده های منفی را یکسره بشکند و قوی ترین حزبی را ارائه دهد که همهٔ مردم سیمای خود در آیینهٔ آن نظاره می کنند.

بلی، او اگر اندیشهٔ سُخته و توانمند و قدرت دور اندیشی و آینده نگری را برخوردار نمی بود، آیا می توان انتظار داشت که صفحهٔ تاریخ پنجهزارسالهٔ کشور حادثه آشنای ما، با اقدام بی نظیرش مبنی برانتقال مسالمت آمیز قدرت به جناب آقای کرزی، تغییر یابد؟

دردا ودریغا، بخت برما ملت مظلوم افغانستان، به ویژه جمعیت اسلامی، چقدر ناسازگار افتاده که پیوسته از ما بهترین قربانی ها را می گیرد و سال های پیهم است ما را در بساط عمیق ترین درد و سوگ و سوز و غم می نشاند. اینک واپسین تیر داغی که به سوی ما نشانه رفته، چنان المناک است و آتش ریز،که هرنفس رگ و ریشهٔ جان ما را می گدازد و دل کباب گشتهٔ مارا سوزناکتر از گذشته، در شعله های فروزندهٔ غم و اندوه می سوزاند. این داغ عظیم و یا این حسرت بزرگ، نبود پیر و مراد و مرشد ما (استاد ربانی) است که به تاریخ ۲۹ سنبله، درنده ای آدم نما سینه مبارکش را درید و مارا از پرتو هستیش بی نصیب ساخت. پیردردمندی که تا دیروز پروانه سان درآتش فراق عزیزترین و نام آورترین فرزندان معنوی خویش می سوخت و می تپید و می موییدِ، اما امروز خودش نیز به کاروان قربانیان پیوسته و نزد فرزندان به خون آغشتهٔ خویش شتافته، آری نزد فرماندهان سرافراز- منجمله- فروزان ترین ستارهٔ جهاد و مقاومت (مسعودبزرگ) رفته، که سال ها پیشرو عاشق پیشگان بود و جلودار سنگرهای ایمان وعقیده و قرآن...!

آری! استاد عزیز هم رفت و رفتن او مارا داغدارتر از گذشته ساخت.

صاحب این خامهٔ شکسته پیش از اینکه بگوید: خاطره های فراوانی از آن رهبر بزرگوار، به حافظه داریم، اجازه دهید به عرض برسانم: چه نازهایی نبود که بر او نمی کردیم و چه ایرادهای تندی که ارائه اش نمی نمودیم و...؛ اما حالا می فهمیم که او چقدر بزرگ بوده و چقدر ما را دوست داشته، و در برابر خُلق تنگی های ما، انتقادات شدید ما و برخورد هایی که بعضی از آن پیشامدها بنا به هردلیلی که بود،چه از ناحیهٔ بروز برخی مشکلات...، چه از سرناز، چه از سرغفلت و بی احتیاطی و...، صورت می گرفت، اما هرگز چینی برجبین مبارک نمی آورد و پدیده ای به نام کینه و زشت گفتن درشأن خجسته اش نبود!

من ازصدها خاطره ای که از آن سرور فرزانه دارم، در پیوند با نکتهٔ باریکی که در فوق از آن اشاره داشتم، به نگارش یک خاطره می پردازم که ملاحظه خواهید فرمود او مرا تا کدام سرحد مورد نوازش و لطف کریمانه اش قرارداده و یا به عبارت دیگر، ناز مرا به جان خریده؟:

تقریباً یک و نیم سال پیش از اینکه مجاهدین فاتحانه وارد کابل شوند و قدرت را از دست کمونستان بستانند، واپسین ماموریت من در محیط هجرت و درچوکات تنظیم، عضو هیات رهبری انجمن نویسندگان و سخنوران جمعیت اسلامی افغانستان و مدیرمسوول هفتهٔ نامهٔ مجاهد ارگان نشراتی آن بود؛ درهمان روزها طرح اندازی انتخابات پیش کشیدم؛ نتیجه با مذاق وخواستهٔ من سازگارنبود؛ لهذا بنا به دلایلی که در نزدخود داشتم، از آن ابراز نارضایتی کردم. استاد شهید هم از موضوع آگاهی حاصل فرمودند و همزمان مرا در دارالانشاء جمعیت – که مقرآن در محله ای به نام " چمکنی" بود- به حضور خواسته با لبان خندان فرمودند:

موضوع راه اندازی انتخابات برای تعیین رئیس و معاون انجمن فرهنگی جمعیت طرح و ابتکارخودت بوده، نه خواست دیگران، پس عدم ناخشنودی تو از این موضوع برای چیست؟

موضوع برای چیست؟

گفتم: می پذیرم، اما نشر این موضوع به عنوان یک خبر در صفحهٔ اول هفته نامهٔ مجاهد، که من مدیر مسوول آن هستم، بدون اجازهٔ من چرا صورت گرفته؟ ایشان با تبسم ضمن اینکه مرا به خویشتن داری و حوصله مندی دعوت کردند، افزودند: من به این فکربودم روابط و صمیمت میان شما برادران فرهنگی چنان مستحکم است که هر یکی ازشما به هر موقعیتی که قرار می گیرید، با گرمی استقبال می کنید،... به هرحال می خواهم اسباب نارضایتی را به یک سو نهی و به کار پیشبرد هفته نامهٔ مجاهد – که مهترین کار انجمن است- بپردازی ...! من با عصبانیت از دفترشان خارج شدم، گفتم: از ادامه جریده هم معذرت می خواهم! سکوت فرمودند و من همزمان مستقیماًجانب دفتر انجمن حرکت کردم و به مسوول توزیع – که تا آن زمان قسمتی از جریده منتشرشده را توزیع کرده بود، گفتم: از توزیع نسخه های باقیماندهٔ آن خودداری کند و...! متعاقباً راه رفتن به خانه را در پیش گرفتم، در مسیرراه، حسب تصادف با حاجی کریم الله خان تگابی – که مسوول دیپوهای نظامی جمعیت شناخته می شد و درعین حال در اکمال مجاهدین مربوط به شورای نظار جمیت اسلامی اشراف مستقیم داشت، ملاقی شدم. نامبرده بعد ازاحوال پرسی پیام مخابره وی آمرصاحب عمومی را برایم ابلاغ کرد که از زبان ایشان گفته شده بود: تا هرچه زودتر جهت تصدی ریاست فرهنگی شورای نظار، عازم داخل گردم!

آمرصاحب مسعود به گفتهٔ حاجی کریم الله خان – که فعلاً در لندن مهاجراست- با جملهٔ دیگر خویش این هیچمدان را شرمندهٔ لطف و نوازش خویش قرار داده بودند:

" من برای ملکزاد نیازجدی دارم و آمدن او در داخل، به منزلهٔ فتح ولایت دیگری در پهلوی تالقان به دست مجاهدین است،... به آن مرد خدا بگو که به انتظارش هستم...!"

مسعود در پهلوی اینکه با فعالیت های فرهنگی و نوشته هایم کم و بیش آشنایی داشتند، به اساس توجه ژرفی که به اهل قلم داشتند،حرف هایی هم درمورد من از زبان دوستان عزیزی نظیر محمد یونس قانونی و انجنیر محمد اسحق (حبیب الرحمن) شنیده بودند؛ بنابر این حتی یک سال پیش هنگام مسافرت به پاکستان برایم گفته بودند که باید حتماً محیط هجرت را به قصد داخل ترک بگویم.

همانگونه که آمرصاحب درک کرده بودند، بخش فرهنگی داخل، جداً به فعالیت های گسترده نیاز داشت.

ص ۶

استاد رباني د سولې او ملي يووالي دعوتگر

* شفيق

افغانستان دهغه تاتوبي نوم دی چې تاريخ يې له سربښندنو او ميړانو ډك دی، اولادونه يې په قرباني، وركولو، اتلوليو او سربښندنو كې شهرت لري، د وياړونو تاريخ لري، حماسې زيږوي، غليمان ماتوي اويادونه پريږدي، سرونه ښندي خو دښمن ته يې نه ټيټوي، هر يرغلگر ماتوي او ارادې يې شنډوي او آزادۍ گټي. خو زمونږ د افغانانو بدمرغي داده چې گټلې آزادۍ بيرته نشو ساتلی او د پرديو په اشارو په خپلو كې سره پريوځو او يو بل نشو زغملای؛ په خپلو مينځونو كې هم د يو بل د وژلو ځلي دروو، خپل هر عمل راته حق او د بل ناروا ښكاري، افغان وژنه ثواب گڼو او ورور وژنه جهاد، خپل شخصيتونه او ميړونه په خپل لاس وژنو او گوته بيا بل ته نيسو او گيله من له نورو يو.

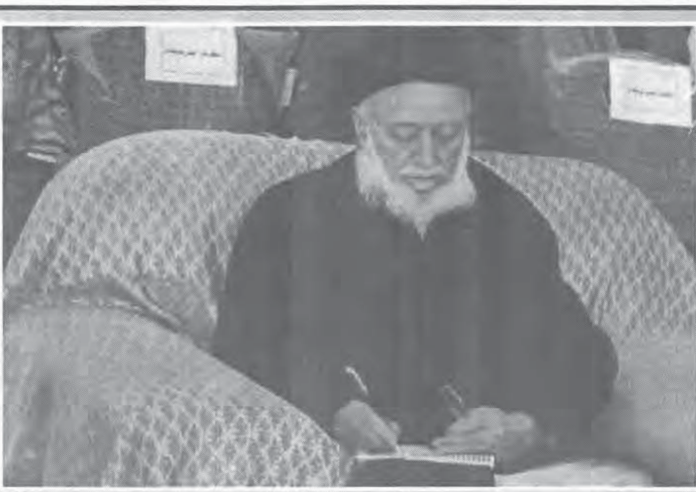
د شلمې پيړۍ په وروستۍ څلورمه كې مو د خپل تير تاريخ په څير د قطبي دښمن (پخواني شوروی اتحاد) زور اوبه كړ او كمونيزم مو د تاريخ يوه قصه وگرځوله خو د جهاد د برياليتوب ثمره راڅخه تنظيمي جگړو د بل چا په لمن كې وغورځوله، د جهاد د

راڅخه د جهاد د سنگر پياوړی شخصيتونه او قومانداانان واخيستل او دغو ناروا سياليو را څخه دومره بې رحمه انسانان جوړ كړل چې اوس د نورو او پرديو د ارادو د تحقق لپاره مو اسلامپال زعامتونه او مشران هم د دين په نامه شهيدانولی شي. استاد برهان الدين رباني چې د سره ښكيلاك پر خلاف د مبارزې او جهاد د سنگر پياوړي رهبر او د افغانانو د ستر آرمان (سولې) د حركت مشر وو او د سولې د شوری په قيادت كولو سره يې د هر افغان په زړه كې ځانته ځانگړی ځای پيدا كړی وو، د خپل حليم طبيعت او اعتدالي سلوك په بركت يې په افغانانو كې د ملي وحدت د رامينځته كولو لپاره هغه تشخص غوره كړی وو چې له هڅو او هاند څخه يې د افغان ولس سره د سولې او ملي يووالی د هيلو د غوټی د غوړيدا او گل كيدو هيله كيدای شوه او ربړيدلي ولس د خپلو تپونو لپاره ملهم گرځولای شو. خو د افغان مسلمان ولس قسم خوړلو دښمنانو پدغه سپين ږيری لاربښود هم ترحم ونكړ او دا يې هم له افغانانو څخه پداسې وخت كې واخست چې له يوې خوا د سولې حركت ته د افغانانو هيلې پيداشوي وې او له بلې خوا د افغانانو د

د استراتيژيك تړون خط او خال د بحث لاندې دی او د لاسليك تابيا يې تيولی كيږي؛ چې له اروابناد استاد څخه د ژوند د نعمت د ترورلو لپاره د داسې مهال ټاكنه د افغانانو د هغو قسم خوړلو دښمنانو شومې ارادې په گوته كوي چې غواړي د افغانانو اسلامي هويت او خپلواكه تشخص ورڅخه وتروري او نه غواړي چې افغانان دې خپلواكه او نا پيلي ژوند ولري. خو د افسوس ځای دادی چې دا هر څه د اسلام او دين په نامه ترسره كيږي او لا تر اوسه هم افغانان نه يو كيږي او د پرديو د شومو ارادو په وړاندې د وخت تاريخي مسؤوليت ته نه متوجه كيږي پداسې حال كې چې پكار ده نور عبرت واخلو او له افغان وژنو څخه لاس واخلو او پرينږدو چې زمونږ ليرې او نږدې دښمنان مونږ په خپلو كې سره وجنگوي او د يو افغان د بل افغان په لاس وژنه باندې خوښ وگرځي او ورڅخه خوند واخلي؛ ځكه په افغان وژنې سره د افغانانو د نا امنۍ ربړه نه حل كيږي او يوازې د سولې ليار ده چې افغانان ورڅخه هيله لرلی شي، د كوم كار لپاره چې شهيد استاد هم متيې رانغاړلې وې او دې حقيقت ته رسيدلی وو چې وينه په وينو

هڅې له پر مخ بيولو له لياري ټول هغه خنډونه ليرې كړي چې د سولې او سر تاسري امنيت په ليار كې خنډ واقع كيږي. او د افغانانو د يووالي دښمنان دې هم پدې پوه شي چې نور د دوی شومې ارادې هر افغان پيژندلي او د خپل افغان ولس د ريښتوني يووالي په ليار كې به هرې قرباني ته تن وركوي او د خپلو اسلامپالو قيادتونو هغه ليار به تعقيبوي چې د افغانانو د زړونو آواز او د اميدونو غوټۍ گڼل كيږي. خو پدې ليار كې مسووليت د افغانستان د روانې جگړې په ټولو لوريو پروت دی، كه هغه دولت دی او كه د دولت وسله وال مخالفين دي، چې هر يو يې بيلا بيل مسووليتونه لري او د افغان ولس خاموش اكثريت يې په خپل سكوت سره د دواړو لوريو امتحان اخلي.

او همدارنگه نړيواله ټولنه ده او كه د افغانستان گاونډيان دي چې د افغانستان د روان سياسي بحران څارونكي دي او يا پكې رول لوبوونكي دي؛ د افغانستان مختلف سياسي حركتونه، علمي شخصيتونه او ځوان كول او په مجموع كې ټول افغانان د دوی د ريښتينولۍ او په ژمنو باندې وفاء كولو كې څارونكي دي؛ ځكه افغان ولس نور ددې توان نلري چې د دوی هر څوك دې د پسونو په څير حلالوی شي او دوی دې ورته گوري.

شهادت استاد ربانی نماد جنایت پیشگی تروریزم

عبدالمعین شاهد

رهبر شهید استاد ربانی به تاریخ بیست و نهم سنبله هنگام ملاقات با یک تروریست که به عنوان نمایندهٔ گروه طالبان معرفی شده بود، در خانه اش به شهادت رسید. برخلاف ادعای اولیه، گروه تروریستی طالبان از به عهده گرفتن شهادت استاد امتناع نمود. علت عقب نشینی از ادعای این ترور همان ابعاد خاینانه و جنایت کارانه این اقدام است که به زودی برای همگان آشکار گردید و تروریستان حامیان آن ها نیز متوجه آن شدند و از ادعای قبلی خویش را پس گرفتند.

شهادت استاد ربانی یعنی قتل یک شخصیت مطرح اسلامی و دینی و یک دعوتگر و مجاهد اسلام است، در داخل و خارج کشور این ابعاد شخصیت استاد ربانی آشکار بود، او در مدرسهٔ دارالعلوم ابوحنیفه و فاکولتهٔ شرعیات کابل، مهمترین مراکز دینی افغانستان، درس خوانده بود، استاد در دانشگاه الازهر مصر، مشهور ترین مرکز دینی و علمی جهان اسلام تحصیلات دینی خویش را تکمیل کرد و بر کرسی استادی در فاکولتهٔ شرعیات دانشگاه کابل نشست. استاد ربانی عمرش را در مبارزه اسلامی، دعوت دینی و جهاد برای اسلام و آزادی و استقلال وطن سپری نمود، او در سال ۱۳۳۶ در پهلوی شهید استاد نیازی، مرحوم استاد توانا، و مرحوم استاد رفیع الله سمیعی و دیگر استادان و محصلان، به منظور مبارزه موثر با جریان ها و افکار افراطی و مخرب کمونستی و چپی، جریان اسلامی و ملی جمعیت اسلامی را تاسیس نمود و در سال ۱۳۵۲ با استعفای استاد نیازی به علت برعهده گرفتن ریاست فاکولتهٔ شرعیات، به عنوان رهبر این سازمان انتخاب شد. استاد در طول تاریخ جهاد افغانستان، این بزرگترین جریان و سازمان جهادی را رهبری کرد.

قتل چنین شخصیتی که همهٔ مراحل زندگیش با کار و پیکار برای دین گره خورده است، در سایهٔ هیچ حماقتی نمی تواند دلایل دینی و مذهبی ارائه نماید. بنا بر این بدون شک کسانی که استاد را به شهادت رساندند، دست خود را به یک جنایت نا بخشودنی آلودند.

پنهان کردن بمب و سلاح در لنگی و چادری که در وطن ما به عنوان سمبل و نماد های مذهبی و ملی شناخته می شود. استفادهٔ ابزاری از این نماد های دینی و یا ملی می باشد که توسط تروریست ها مورد استفاده قرار می گیرد که می تواند پی آمد های زیانبار و منفی داشته باشد. استفادهٔ ناجایز از این نماد ها، موضع کسانی را تقویت خواهد کرد که می خواهند اسلام را در سطح جهان، به عنوان دین ترور و وحشت معرفی کنند و در این کار از سمبول ها و نماد های دینی بهره می گیرند. این کار تروریستان مدعی اسلام، به تند روانی که سعی دارند در غرب به اسلام و پیامبر اسلام توهین کنند، دلایل و سوژه های تازهٔ در اختیار آنان خواهد گذاشت.

استاد ربانی شخصیت بارز ملی بود، بخش عمدهٔ عمرش در مبارزه در راه آزادی و استقلال کشور گذشت، با شهادت وی کشور ما از یک شخصیت تأثیر گذار ملی محروم شد. در این مرحلهٔ تاریخی که مردم افغانستان بیش از هر زمانی، برای مقابله با چالش ها، به همگرایی و وحدت ملی نیاز دارند، استاد ربانی می توانست حلقهٔ وصلی برای ترکیب موزاییک جامعهٔ افغانستان قرار گیرد. این جایگاه ملی نتیجهٔ ده ها سال کار و پیکار این مبارز نستوه بود، استاد در دوران جهاد و مبارزات مسلحانهٔ ملی، توانست موضع جمعیت اسلامی افغانستان را در سطح یک گروه سرتاسری حفظ کند، او همچنان که در صفحات شمال و شمال شرق افغانستان جبهات نیرومند و منظم جهاد و مقاومت را پایه ریزی کرد، در غرب و جنوب غرب و درجنوب و شرق افغانستان نیز از حمایت گستردهٔ مجاهدان برخوردار بود و فرماندهان نامداری را به میان آورد.

استاد در تمام ولایات و در میان همهٔ ملیت ها و اقوام کشور مورد احترام مردم بود، همچنان که عبدالله انس یکی از عربان کارشناس افغانستان گفته است، "با ترور استاد ربانی ، افغانستان یگانه شخصیت و چهره پر نفوذ که می توانست در سطح بین المللی و در داخل کشور پروسه صلح و آشتی را زنده نگهداشته و آن را به پایان برساند از دست داده است."

اگر این قتل جنایت کارانه از این زاویه و از دیدگاه منافع ملی و مصلحت های علیای مردم افغانستان بررسی شود، تروریستان در برابر این پرسش اساسی که شهید کردن استاد ربانی چه مصلحتی برای افغانستان و مردم دارد، چه پاسخی خواهند داشت؟

یک نگاه عاقلانه به این قتل به اثبات می رساند که قاتلان استاد، یا کسانی اند که مصلحت مردم و کشور برای شان هیچ ارزشی ندارد و یا این که، مزدوران و ابزاری اند در خدمت بیگانگان و دشمنان افغانستان که نمی توانند از اوامر بادارانشان ولو این که در تناقض آشکار با منافع مردم و کشور افغانستان قرار داشته باشد، سرپیچی کنند.

استاد شهید ریاست کمیسیون صلح افغانستان را به عهده داشت، یعنی او نماینده و مذاکره کنندهٔ ارشد دولت افغانستان برای صلح با مخالفان مسلح بود. در هیچ فرهنگی و آیینی نمایندهٔ نیرو و جبههٔ مخالف را به قتل نمی رسانند، روش پیامبر اسلام در زمینه درس های فراموش ناشدنی را در اختیار مسلمانان قرار می دهد. پیامبر هیچ گاه به نمایندگان دشمن آسیبی نرسانده است. آسیب رساندن به نمایندگان دشمن را می توان کار گروهای جنایت کار و جاهل مانند مسیلمهٔ کذاب دانست؛ این مدعی دروغین پیامبری "حبیب بن زید بن عاصم" نمایندهٔ پیامبر اسلام را به صورت فجیعی به شهادت رساند.

طبق ارزش های دینی، حتی اگر استاد به پایگاه های تروریستان که ادعای اسلام را دارند می رفت، باید بدون در نظر داشت هر نوع داوری در بارهٔ استاد، جان او را محافظت می کردند. این تروریستی که استاد را به شهادت رساند بدون شک نمایندهٔ گروه طالب بود که در تاریخ کشمکش های بشری هیچ گاه نمایندهٔ یک گروه برای مذاکره، اقدام به عملی جنگی و تروریستی نکرده است.

تروریستان با شهادت استاد، صلح در کشور را مورد هدف قرار دادند. استاد ربانی با توجه به تأثیر گذاری در سطح ملی و اعتباری که در میان حلقات دینی جهان اسلام و در سطح منطقه و بین المللی داشت، می توانست شخصیت مناسب و موثر برای ایجاد صلح و پایان بحران در کشور باشد. برای استاد ربانی یافتن راه حل سیاسی برای بحران کشور، گزینهٔ اصلی بود، او با آن که عضویت دولت افغانستان را نداشت و بیشتر در رأس اپوزیسیون سیاسی و منتقد حکومت فعالیت می کرد، اما هیچ فرصتی را برای تقویت دولت افغانستان و پایان بحران در کشور از دست نمی داد. به همین علت وقتی دولت پیشنهاد ریاست کمیسون صلح را به استاد ربانی نمود، وی با وجود مخالفت متحدین سیاسی خویش، فکر کرد که این فرصتی است که می تواند در راه آوردن صلح در کشور مصدر خدمت شود، این پیشنهاد را پذیرفت و شب و روز در راه آوردن صلح تلاش کرد. نمونهٔ عشق و تلاش استاد ربانی برای صلح، همین حادثه شهادتش می باشد، او وقتی اطلاع یافت که کسی حامل پیام طالبان برای صلح است و می خواهد با او دیدار نماید، سفرش به امارات را ناتمام ماند و بدون تاخیر برای ملاقات با این مدعی دروغین صلح به کابل آمد و نخستین کسی را که می خواست ببیند، همین تروریست بود.

هیچ گروه جنگی و مخالف را نمی توان در تاریخ سراغ کرد که از طرح خواسته های خویش در برابر طرف مخالف و یا دشمن خود داری نماید. گروه طالبان با شهادت استاد که مذاکره کنندهٔ ارشد دولت افغانستان با این گروه و سایر گروهای مخالف بود، در حقیقت از طرح خواسته های خویش امتناع نمودند. این موضوع نشان می دهد که این گروه جز جنگ و کشتن و خون ریزی و حمله های تروریستی هیچ هدفی و پی‌می برای گفتن و مطرح کردن ندارد و از مذاکره و صلح می گریزد و یا این که اراده و آزادی چنین کاری را ندارد و کشور حامی چنین اجازه را به این گروه نمی دهد.

اگر این گروه عقلانی می اندیشید، باید بجای بم، مجموعهٔ از خواسته ها و هدف های خویش را عنوانی رئیس شورای صلح دولت افغانستان می فرستاد و بجای تروریست و آدم کش، یک نمایندهٔ واقعی جهت مذاکره و گفتگو اعزام می کرد. مذاکره کردن هیچ گاه به مفهوم شکست و ضعف نیست.

تصمیم اخیر دولت افغانستان که گفته است پس از این با پاکستان مذاکره خواهد کرد نه با گروه های مورد حمایت این کشور، تصمیم درستی است که مورد حمایت مردم افغانستان قرار دارد.

فراخوان...

پس از آن روز همکاریم با انجمن نویسندگان قطع شد؛ درصدد رفتن به سنگر در داخل کشورشدم. حدود نزدیک به یک ماه سپری شد که زمینهٔ رفتنم به داخل افغانستان فراهم گردید. چهار یا پنج روز پیش از اینکه بارسفربه داخل ببرندم، جناب استاد موتر شخصی شان را به دنبالم فرستادند تا به "اسلام آباد" بیایم. پس از صرف غذا و صحبت با جمعی از بزرگانی که در بورد علمی و مشورتی جمعیت مقیم اسلام آباد داشتیم، استاد از من و انجنیرعبدالرحیم سعید خواستند تا فراز تپهٔ " مارگله "به سیاحت برویم. من و جناب استاد دو به دو تقریبا دو ساعت در میان سبزه زاران و درختان مارگله به قدم زدن پرداختیم .ایشان حتی به محافظان شان هدایت دادند که به گوشه‌ای بنشینند و مزاحم صحبت های ما نشنوند. من به وضوح در می یافتم در این دیدار و در خلال چند روزی که به خدمت شان نرفته بودم، میزان مهربانی و محبت و نوازش گفتند و از پرابلم های سیاسی و جنجال هایی که خرمن وار در برابر شان انباشته شده بود، لب به سخن گشودند، به وضوح درک می کردم که می خواستند از من دلجویی فرمایند...!درحالی که من به این پندار بودم، شاید از عدم ادامه کار در انجمن از من ناخشنود باشند و یا حتی از ضیاع بخشی از نشریه ای که توسط من صورت گرفته بود، خشمگین باشند... اما هرگز نه، بل پیوسته با زبان شیرین شان مرا به آینده های درخشان امیدوار می ساختند و به صبوریم فرا می خواندند، درعین حال ازمن پرسیدند: شنیدم به داخل کشور سفر می کنی، آیا این تصمیم به اثر آزردگی از من خواهد بود، یا طور دیگر؟ هرچند در جبهه ای که می روی، آنهم مربوط به جمعیت است و هم اطلاع دارم انجنیرصاحب مسعود مسلسل برایت پیام می فرستد که به داخل بروی! معلوم است که برایت نیاز دارد، اما بودن خودت در اینجا- کنارخودم- نیز نهایت ضروری است..."

کنم در برابر آنهمه اصراری، که آمرصاحب برای آمدنم به داخل کشور دارند، تعلل بورزم. امیدوارم برایم دعایی بدهید تا روزگاری را هم درسنگر کنار آمرصاحب بگذرانم. "

صحبت های دیگری، را که بین من و ایشان ردوبدل شد، فراز هایی از ان در بایگانی ذهن سپرده ام و نکات دیگری نیز بود که درست به حافظه ندارم، اما چند نکته ای را که به تکرار یاد کردند، همواره فرایادم هست که گفتند: رفتنت باید ناشی از نارضایتی نباشد و تاکید کردند که اگر ممکن بود پس از یک و یا دوماه برگردم...!"

خوانندهٔ گرامی با مطالعهٔ سطور بالا درک خواهید کرد که استاد نسبت به اعضای تنظیم خود چقدر مهربان بودو از چه میزان حوصله و بردباری برخوردار...؟!

به این باوریم، هرکی در هرسطحی که قرار داشته باشد، خاطره ای از ملاقات و یا دیدار با استاد شهیدما دارد. از نظرما نقل خاطره و سپرده شدن آن به دست تاریخ [illegible] به فرد است و فقط گاهی می توان عواطف دیگران را به آن بیان کرد." خاطره نویسی انتقال احساسات برای مخاطب است و مکث کردن به نکتهٔ مهمی از رویدادها...!

این را نیز ناگفته نباید گذاشت که سرگذشت حیات پربار شخصیت های نامدار و تاریخسازی نظیرشهید راه صلح پروفیسور ربانی و قهرمان ملی کشور و...، صفحات زرینی از تاریخ شکوهبار زندگی پرافتخار مبارزات اسلامی و ملت مجاهد پرورما محسوب می شود که باید در تدوین آن اهتمام جدی به خرج داده شود.

با این تذکر با کمال احترام از کلیه بزرگواران و دوستان و همه آنانی که با استاد بزرگوارما دیدار و خاطره ای از ملاقات با ایشان به حافظه دارند، تقاضا به عمل می آید تا خاطره شان را غرض نشر در «مجاهد» ومتعاقب آن در کتابی که درنظر است درج گردد، به آدرس های ذیل [illegible]

چالش های قرارداد استراتژیک با هند

ابوبکر سبزوار

بعد از شهادت استاد برهان الدین ربانی، رئیس جمهور کرزی اعلام داشت که برنامهٔ مذاکره و تفاهم با طالبان با شکست مواجه گردیده و بعد از این باید با حامی طالبان یعنی پاکستان مذاکره صورت گیرد. حامدکرزی اعتراف نمود که تا کنون هیچ آدرسی از ملا محمد عمر رهبر طالبان بدست نیامده و هیچ تماسی با این گروه امکان پذیر نشده است.

معنی این سخن روشن است؛ افغانستان می خواهد با پاکستان از طریق مذاکره و تفاهم به حل مشکل بپردازد اما سوال اینست که آیا پاکستان با مذاکره با افغانستان خواهد پذیرفت که تا کنون هر عمل خشونت بار که در افغانستان انجام شده به دستور این کشور بوده است؟ در طول ده سال گذشته هزاران سرباز خارجی در افغانستان به قتل رسیده است. وقتی پاکستان حاضر شود تا به نیابت از طالبان با افغانستان داخل مذاکره گردد، این خود به معنی اعتراف به تمام اعمالی است که تاکنون آنرا انکار کرده بود. خواست رئیس جمهور کرزی یک جانبه است و بعید است که پاکستان چنین مذاکراتی را پذیرا گردد.

این سخنان در شرایطی ابراز می شود که روابط میان افغانستان و پاکستان تیره شده و مقامات امنیتی افغانستان سازمان استخبارات نظامی پاکستان آی اس آی را بدست داشتن در واقعهٔ ترور استاد متهم کرده و اسنادی هم مبنی بر دست داشتن اتباع پاکستان در این واقعه به سفارت پاکستان در کابل تسلیم داده اند.

در همین حال حامدکرزی به منظور سفری دو روزه عازم دهلی جدید شد تا با من موهن سنگ صدراعظم این کشور قرارداد استراتژیک میان دو کشور را به امضاء برساند. قراردادی که بر بنیاد آن هندوستان در کنار کمک های اقتصادی، در جهت تقویت اردو و پولیس ملی نیز افغانستان را کمک خواهد کرد.

در روابط دیپلوماتیک میان کشورها هر حرکت معنای خاص خودش را دارد. امضای این قرارداد با هند در شرایطی که پاکستان تحت فشار امریکا قرار دارد حاوی این پیام روشن به پاکستان است که افغانستان در صف مخالفین پاکستان قرار دارد. برادر خطاب کردن پاکستان از جانب رئیس جمهور کرزی، برداشت پاکستان از این پیام را تغییر نخواهد داد.

اینکه رئیس جمهور کرزی از یکطرف می گوید بعد از این با پاکستان مذاکره خواهد کرد و از جانب دیگر با هندوستان قرارداد استراتژیک امضاء می کند، می توان به این نتیجه رسید که سیاست خارجی حکومت افغانستان شدیدا دچار تناقض است. اگر قصد حکومت افغانستان از امضای این توافق نامه تحت فشار قرار دادن پاکستان باشد تا در امر تامین صلح در افغانستان کمک نماید، بی نتیجه بودن چنین اقداماتی از قبل مشخص شده است. وقتی حکومت افغانستان قصد دارد تا مذاکرات صلح را با پاکستان آغاز نماید، راه چنین مذاکرات با امضای قرارداد استراتژیک با هندوستان مسدود شده است.

یکی از امیدهای حکومت افغانستان در طول چند سال گذشته این بود که امریکا با درک این حقیقت که پاکستان در رابطه با مبارزه با تروریسم بازی دوگانه دارد، پاکستان را طوری مورد فشار قرار دهد تا این کشور تسلیم شدهٔ و صادقانه با این حرکت همگام گردد. امریکا بعد از حملهٔ طالبان به سفارت این کشور در کابل تلاش کرد تا فشارهای شدید بر پاکستان وارد سازد اما دولتمردان پاکستان که در استفاده از موقع برای رسیدن به اهداف شان استادی و مهارت تام دارند، این بار با زبان تند به مقابلهٔ امریکا آمدند. بدون تردید اگر پاکستان احساس می کرد که امریکا توان حمله بر پاکستان را دارد، میدان مقابله را به نرمی رها می کرد چنانچه در گذشته چنین کرده بود. پرویز مشرف در کتاب خویش "در خط آتش" نوشته است زمانی که "دیک چینی" معاون رئیس جمهور بوش در سال ۲۰۰۱ پاکستان را تهدید به حمله کرد، مشرف مجبور شد تا تسلیم شود. اما اکنون پس از ده سال جنگ در افغانستان، وحشت از نیروی امریکا در جهان از میان رفته است. زمانی که پاکستان مورد تهدید امریکا قرار می گیرد، رهبران این کشور هراسی به خود راه نمی دهند و چین و ایران به حمایت از این کشور بر می خیزند. هرچند در گذشته نظر ایران این بود که پاکستان هر بار که می خواهد از غرب امتیاز بگیرد، تمایل بسوی ایران نشان می دهد اما این بار به نظر می رسد که قضیه جدی تر و پاکستان مصمم تر از گذشته است.

این مسئله از مدت ها قبل مشخص است که پاکستان دارای اهداف راهبردی متفاوت از امریکا در افغانستان است و به همین دلیل نیز نمی تواند آنگونه که امریکا انتظار دارد با این کشور همکاری نماید. چنین حالتی موجب شده تا پاکستان بارها مورد فشار امریکا قرار گیرد اما به نظر می رسد که این بار دولتمردان پاکستان از فشار های متناوب امریکا خسته شده اند و اسلام آباد قصد دارد تا حرف آخر را به امریکا بزند. این موضوع به معنی قبول مشکلات بیشتر برای افغانستان خواهد بود.

مشکل اینست که احساسات ضد امریکائی در پاکستان بسیار قدرتمند است و دولتمردان این کشور هم ناچار اند تاحدی هماهنگ با این احساسات عمل کنند. بنابراین مشکل امریکا با پاکستان اینست که فشار بر دولت پاکستان فشار بر مردم تلقی می شود و به تقویت احساسات ضد امریکائی کمک می کند. همین اکنون مردم همهٔ کمبود های ناشی از خرابی وضع اقتصادی را به امریکا و سیاست های دشمنانهٔ این کشور علیه پاکستان نسبت می دهند. سفر باراک اوباما به هندوستان در تقویت جو ضد امریکائی در پاکستان بسیار موثر بود. حمایت وی از عضویت هند بعنوان عضو دایمی سازمان ملل متحد و همکاری های هستوی با این کشور از مسایلی است که بشدت موجب نارضایتی پاکستان شده است.

در سال ۲۰۰۱ همکاری پاکستان با امریکا با شرایطی از جانب پاکستان همراه بود از جمله اینکه باید هندوستان از افغانستان دور باقی بماند.

اما به تدریج وضع تغییر کرد و امریکا برای مقابله با چین بسوی هندوستان نزدیک شد وبه هندوستان اجازه داد تا به افغانستان نزدیک گردد. سخنرانی من موهن سنگ در پارلمان افغانستان قدم بزرگی در جهت دوستی میان دو کشور بود که اینک با امضای قرارداد استراتژیک میان افغانستان وهند پی گرفته شد. در مقابل پاکستان نیز از مدت ها قبل فشارهائی را بر افغانستان آغاز کرد از جمله ایجاد مشکلات ترانزیتی برای تاجران افغان تا به افغانستان هوشدار دهد که دست از این کار بردارد اما افغانستان به این هوشدارهای غیر مستقیم پاکستان جواب منفی داد و با امضای قرارداد استراتژیک با هندوستان نشان داد که راه متفاوت از گذشته را اختیار کرده است.

بخشی از مواد این قرارداد می تواند جنبهٔ عملی داشته و به نفع افغانستان باشد مانند کمک به آموزش اردو و پولیس ملی، کمک های تخنیکی و اعزام دانشجویان افغانی به کشور هند به منظور تحصیل، اما به مشکل می توان تصور کرد که داد وستد تجارتی میان افغانستان و هندوستان به آسانی امکان پذیر باشد زیرا نزدیکترین مسیر ترانزیتی میان دو کشور از پاکستان می گذرد و پاکستان اجازهٔ چنین کاری را نمی دهد.

قرارداد استراتژیک میان هند وافغانستان در صورتی می تواند برای دوکشور مفید باشد که صلح و امینت در افغانستان برقرار گردد و نیز در روابط میان هند و پاکستان تغییری مثبت رونما گردد. رئیس جمهور کرزی نیز برقراری صلح در افغانستان را در گرو تفاهم با اسلام آباد می داند اما با توجه به قطب بندی های جدید در منطقه که پاکستان، چین، ایران و روسیه در یکطرف و هند، امریکا و پاکستان در جهت دیگر قرار دارند، امضای قرارداد استراتژیک میان هند وافغانستان، قبول چالش های بیشتر برای افغانستان است که در این رابطه از دست امریکا نیز کاری ساخته نیست.

جامعهٔ سالم بستگی به ...

امروز وزارت معارف در برابری چنین پرسش های قرار دارد. آیا این وزارت حداقل یک زندگی آبرومندانه را برای معلم به وجود آورده است؟ آیا این وزارت پیرامون ارتقای رشد کیفی معارف برنامه های را روی دست دارد؟ آیا این وزارت در تلاش است، تا در نقاط دور دست و ولایات کشور به استخدام معلمان مسلکی با امتیاز بیشتر اقدام نماید، اینها و پرسش های دیگری در برابر دولت؛ به ویژه در وزارت معارف وجود دارد که باید به آن پاسخ داده شود.

بعد از رشد کمی موضوع رشد کیفی معارف از بحث های جدی محسوب می شود. از سوی دیگر در سخنرانی ها، بیانات و خواسته های معلمان کشور، موضوع سرپناه، معاش مناسب، فضای سالم و محیط آرام به گوش می رسد. رشد کیفی معارف در کشور از آن جهت مهم و با ارزش است که آموزش و پرورش سالم و سودمند، بنیاد یک جامعه سالم و خوش بخت را می سازد، بدون معارف سالم و با کیفت عالی، نمیتوان مفاد ساینس و تکنالوجی جدید را در کشور رهبری و مدیریت کرد. در گام نخست ما به معلمان متعهد به ارزش های ملی، دینی نیاز داریم؛ زیرا معلم است که حس وطن دوستی، وحدت ملی و حقوق شهروندی را به آنها می آموزانند. این ها از جمله ثوابت در نظام آموزش و پرورش محسوب می گردد. آنچه نزد معلم در افغانستان باید مهم تلقی گردد اسلام، وطن، تمامیت ارضی، استقلال و آزادی مدنی در کشور می باشد. در قبال این گونه موضوعات که بنیاد یک معارف سالم را می سازد، فراگیری علوم، فنون و مهارت های علم از ضرورت های کنونی محسوب می شود.

امروز ما در افغانستان در آغاز یک حرکت بنیادی قرار داریم. بازسازی معارف و استخدام معلمان مسلکی در شهرها و مناطق دور دست کشور، بستگی به فضای صلح آمیز و ثروت های بیشتر دارد. در شرایط و اوضاع کنونی که دست فساد و بی مبالاتی در کشور حرف اول را در آستین دارد و امتیازات معلم و کارمندان دولت و نظام سیاسی و اقتصادی ما، بستگی به کمک های بیرونی دارد، بعید است که همه خواسته های یک معارف مدرن در صدری اولویت دولت قرار گیرد.

به هر صورت این حرکت که در جهت ازدیاد مکاتب و معارف آغاز گردیده است، باید این گام ها اصلاح، انکشاف، توسعه و استوارتر گردد؛ زیرا رشد معارف کشور جاده یی یک طرفه نیست؛ بلکه یک حرکت چند بعدی است. نخست باید فضای کشور را مطمین برای زندگی نمود و در چتر این فضای سالم انسانی، معارف سالم، مدرن، پیشرفته و با کیفیت را بنا نمود. به هر صورت وظیفه معلم از نظر اسلام یک وظیفه مقدس و انسانی است، نه یک وظیفه صرفاً آموزشی. باید در پهلوی آموزش برای شاگردان تربیت سالم اسلامی و انسانی داده شود و این وظیفه بالاتر از آموزش و فراگیری علوم و معارف است، در عدم نبود این موازینه بین آموزش و پرورش، جامعه به سوی اضمحلال و گسست فرهنگی مواجه خواهد گردید. فقط ایجاد یک چنین تعادل در وجود یک معلم متدین و با تقوا متصور است، نه از یک انسان اباحی و دنیاگرا که تمام ارزش های زندگی را در گرو زندگی مادی می داند. در گام نخست ایجاب می نماید تا جامعه را انسانی ساخت و در جهت ایجاد یک چنین جامعه نقش معلم بسیار برجسته و مهم می باشد، ایجاد یک چنین محیط انسانی و سالم از طریق آموزش و پرورش جامعه را از گرداب های تند و تباه کن نجات می دهد.

هفته نامهٔ

مجاهد

ارگان نشراتی جمعیت اسلامی افغانستان

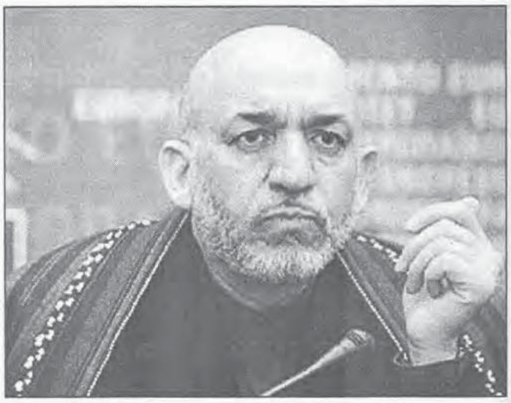
وآنان که در راه ما با جان ومال جهادکردند محققاً آنان رابه راه خویش هدایت می کنیم و همیشه خدا یار نیکو کاران است
قرآن کریم

● مجاهد می تواند مطالب را ویرایش کند.
● مطالب آمده مسترد نمی گردد.
● آرا واندیشه های مقالات غیر از سرمقاله لزوماً مبین آرا ومواضع جمعیت نیست.

شعار ما
رضای خداوند(ج) هدف ما
حضرت محمد(ص) رهبر ما
قرآن قانون ما
جهاد راه ما
شهادت در راه خدا از عالی ترین آرزوهای ماست

دور ششم – سال دهم – شمارهٔ بیست و پنجم ۱۶میزان ۱۳۹۰ ۱۰ ذوالقعده ۱۴۳۲ - 8 October 2011

طرح ترور رئیس جمهور خنثی شد

اواخر هفتهٔ گذشته امنیت ملی خبر داد که طرح توطیهٔ ترور حامد کرزی، رئیس جمهوری کشور را خنثا نموده اند. به گفتهٔ لطف الله مشعل، سخنگوی امنیت ملی، شش نفر به اتهام دست داشتن در این توطیه دستگیر شده اند که یکی از آنها از محافظان امنیتی رئیس جمهور کرزی بوده است.

به گفتهٔ امنیت ملی، افراد بازداشت شده، با شبکهٔ القاعده و حقانی ارتباط داشته اند. در پیوند با موضوع، پنج فرد بازداشت شده از استادان و دانشجویان دانشگاه طبی کابل هستند. به گفتهٔ منبع خبر، این گروهی تحصیل یافته موفق شده بودند، تا به سیستم محافظتی ریاست جمهوری نیز رخنه کرده و یکی از محافظان رئیس جمهور را به نام محب الله احمدی به منظور ترور او استخدام نمایند.

به گفتهٔ منابع استخباراتی، تروریست های دستگیر شده، در یکی از بانک های خصوصی افغانستان حساب باز کرده و به کمک شبکه القاعده، مبلغ یکصد و پنجاه هزار دالر امریکایی به حساب آن ها ریخته شده بود.

به گفتهٔ منبع، اسناد ومدارک بدست آمده از کمپیوتر های لپ تاپ آنان نشان می دهد که نقشه کشی هایی در مورد اجرای این طرح درحال نهایی شدن بوده است.

طرح ترور شخصیت های مهم کشور، یکی از اهداف راهبردی دشمنان مردم افغانستان است.

ترور شخصیت های سیاسی کشور از چندین سال بدین سو ادامه دارد و آخرین قربانی این توطیه های شوم شهادت استاد ربانی رئیس شورای عالی صلح و رهبر جمعیت اسلامی افغانستان بود.

ترور رئیس جمهور برای بار پنجم، عقیم مانده است. آقای کرزی برای اولین بار در سال ۲۰۰۳ میلادی هنگام سفر به قندهار از سوی یک مهاجم انتحاری که لباس نظامی به تن کرده بود مورد آماج قرار گرفته بود.

جامعهٔ سالم بستگی به آموزش و پرورش سالم دارد

ع. کوهی

روز معلم در شرایطی در کشور تجلیل گردید که میلیون ها طفل واجد شرایط مکتب از آموزش و پرورش باز مانده اند، و صدها باب مکتب و مدرسه در داخل کشور نسبت نبود امنیت و فضای سالم تربیتی از رفتن به مکتب باز مانده اند. ده سال اخیر در کشور یک آغاز جدید در جهت آموزش و پرورش، تحصیلات عالی، نیمه عالی و متوسط بوده است. هم اکنون در حدود شش میلیون شاگرد مصروف فراگیری علوم و معارف می باشد و در زمینه تحصیلات عالی و مکاتب مسلکی بالنسبه کارهای صورت گرفته است. که می توان آن را یک دستآورد به حساب آورد. دولت ظرف این سال ها، مکاتب زیادی را اعمار نموده است و مکاتب دیگری زیر ساختمان می باشد. از این گفته ها می توان نتیجه گرفت که از نظر کمی در معارف کشور یک رشد کمی به وجود آمده است و با تناسب این رشد کمی، رشد کیفی در مکاتب کم رنگ می باشد. نبود رشد کیفی محلول بسا از مواردی است که باید به آن پرداخته شود. مقامات عالی دولتی این رشد کمی و ازدیاد مکاتب را یکی از دستآورد ها و پیروزی های این حاکمیت می دانند؛ اما در برابر این رشد کمی طوری که دیده می شود، یکنوع مقابله از سوی طرفداران جهل و بیسوادی به راه افتاده است؛ زیرا روزی نیست که از طریق رسانه ها، خبرسوختاندن مکاتب، قتل معلم و شاگرد به گوش نرسد. باید گفت که در اوضاع و شرایط سیاسی موجود، در برابر هر دستآورد و پیروزی، حرکات تخریبی و مخالفت شکل می گیرد، در برابر هر حرکت صلح جویانه، فعالیت های اقتصادی، توسعه معارف و قانونمداری، رشد اجتماعی و فرهنگی یک چنین مخالفت های به وضوح قد می کشد و در برابر هر نوع پیشرفت و رشد کمی و کیفی در جامعه مخالفان سر سخت وجود دارد.

باید گفت که روزی علم بر جهل پیروز خواهد گردید و دامنه تاریکی و ظلمت از کشور برچیده خواهد شد. گذشته از دشواری های سیاسی و اجتماعی، مشکل دیگری افغانستان، بیسوادی و کمبود عناصر مسلکی، علمی، تخنیکی و آگاه در بخش های مختلف حیات اجتماعی می باشد. ما نیاز داریم که آموزش و پرورش در کشور به یک موج بزرگ تبدیل گردد، تا اندیشه های جهل و ظلمت در آن خفه گردد. معلم، مکتب، کتاب درسی و فضای سالم آموزش از مولفه های یک معارف سالم و دوست داشتنی می باشد، نه تنها فضای سالم آموزشی و مکتب در اولویت قرار دارد؛ بلکه زندگی معلم و خواست های مادی و مسلکی معلم باید در نظر گرفته شود.

ص۷

قطعنامهٔ راهپیمایی اعتراضیهٔ مردم

هموطنان گرامی آگهی دارند که روز چهارشنبهٔ هفتهٔ گذشته ۹ولایت شمال و شمال شرق کشور همایش و راهپیمایی در پیوند با شهادت اندوهبار شهید صلح استاد برهان الدین ربانی رهبر جمعیت اسلامی و رئیس شورای عالی صلح داشتند که همه این قطعنامه را در پایان همایش شان به خوانش گرفتند و در تحقق آن تأکید داشتند.

ما شرکت کنندگان راهپیمایی اعتراضیه، در پیوند با شهادت اندوهبار رهبر جهاد و مقاومت، پروفیسور استاد برهان الدین ربانی رهبر جمعیت اسلامی افغانستان رئیس جمهور اسبق و رئیس شورای عالی صلح افغانستان، ضمن نکوهش عمل تروریستی و ددمنشانه هراس افگنان و دشمنان ملت مسلمان و آزاده افغانستان را که رهبر محبوب ما – این سپیدار بلند قامت گشن بیخ باغستان همیشه پدرام جهاد و مقاومت و مرد قلم و شمشیر را با تیشه جهل و بیداد به خاک افگندند، قطعنامه زیرین را صادر می نماییم:

۱- ماخواهان تحقیق و بررسی صادقانه در مورد قضیه درشهادت استاد از سوی دولت جمهوری اسلامی افغانستان می باشیم.

۲- وقتیکه سررشته کشتارهای شخصیت های ملی و سیاسی کشور ما با دولت پاکستان گره می خورد، از گروه حقیقت یاب سازمان ملل متحد می خواهیم تا موضوع را همه جانبه مورد تحقیق و بررسی قرار داده ما و جهانیان را در جریان حقایق قرار بدهند.

۳- ما از دولت جمهوری اسلامی افغانستان می خواهیم تا همه قتل های زنجیره یی را چون قتل قهرمان ملی کشور، احمد شاه مسعود، سید مصطفی کاظمی، خان محمد مجاهد، جنرال محمد داوود داوود، مولانا عبدالرحمان سید خیلی، انجنیر محمد عمر، جنرال شاه جهان نوری، احمد ولی کرزی و استاد برهان الدین ربانی رهبر جهاد و مقاومت افغانستان را بررسی و تحقیق همه جانبه کرده نتایج آن را به آگاهی ملت برساند.

۴- پیشنهاد می کنیم که اگر نشست استانبول و نشست دوم بن برای مردم افغانستان است، باید همه جناحهای مطرح افغان پیش از تدویر این نشست ها در جریان قرار داده شوند.

۵- ما از فیصله اخیر شورای محترم علما و نشست رهبران جهادی و تصامیم اخیر جلالتماب محترم حامد کرزی ریس جمهور کشور که طرف مقابل قضیه افغانستان را پاکستان دانسته اند پشتیبانی کرده از دولت جمهوری اسلامی افغانستان می خواهیم مذاکرات مستقیم باید با پاکستان صورت بگیرد.

۶- ما خواهان بازنگری دقیق در پالیسی شورای عالی صلح هستیم.

۷- ما از دولت میخواهیم تا تصویر روشن و تعریف واضح از دشمن به ملت افغانستان ارایه بدارد.

۸- ما از دولت می خواهیم در پالیس ها و برنامه های ناکام نظامی و امنیتی خود بازنگری نموده، تغییرات موثر و مثبت بیاورند.

۹- ما خواهان بسیج عمومی مردم افغانستان در برابر فوج و آی اس آی پاکستان و سایر افراط گرایان هستیم تا از فتنه انگیزی خود دست بکشند.

۱۰- هیچ نوع پیمان و پیمان استراتیژیک را که خلاف منافع ملی کشور و حاکمیت ملی ما و بدون همه پرسی و مراجعه به آرای مردم باشد مورد پذیرش ما نمی باشد.

۱۱- حزب جمعیت اسلامی افغانستان توانایی هر نوع واکنش را در مقابل قاتلان ملت دارد، اما از دولت و نهادهای بین المللی می خواهد تا آنها را به طور قانونی به محاکمه بکشاند.

۱۲- هرگاه خواسته های ما برآورده نشود، ما راهپیمایی ها و تظاهرات اعتراضیه گسترده یی را در سراسر کشور به راه خواهیم انداخت.